לא שנו אלא דאמר לה "בזו ובזו ובזו" אבל אמר לה "באלו" אפילו אוכלת נמי מקודשת, כי קא אכלה, מדנפשה קאכלה. תניא כותיה דרבא: התקדשי לי באלון ברמון ובאגוז או שאמר לה "התקדשי לי באלו" אם יש בכולן שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת. "בזו ובזו ובזו" אם יש בכולם שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת. בזו נטלתו ואכלתו בזו נטלתו ואכלתו ועוד בזו ועוד בזו אינה מקודשת עד שיהא באחת מהן שוה פרוטה. האי "באלון ברמון באגוז" היכי דמי? אילימא דאמר לה "או באלון או ברמון או באגוז" אם יש בכולן שוה פרוטה מקודשת? והא "או" קאמר! ואלא "באלון וברמון ובאגוז" היינו "בזו ובזו ובזו"! אלא לאו דאמר לה "באלו", הא מדקתני סיפא או שאמר לה התקדשי לי באלו מכלל דרישא לאו 'באלו' עסקינן? פירושי קא מפרש: התקדשי לי באלון ברמון באגוז כיצד, כגון דאמר לה התקדשי לי באלו. וקתני סיפא בזו נטלתו ואכלתו: אם יש באחת מהם שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת ואילו רישא לא קא מפליג בין אוכלת למנחת, שמע מינה כל היכא דאמר לה "באלו" כי קא אכלה, מנפשה קא אכלה, שמע מינה. הניחא למאן דאמר אסיפא קאי ומאי "עד שיהא באחת מהן שוה פרוטה": עד שיהא באחרונה שוה פרוטה, הכי נמי עד שיהא באחרונה שוה פרוטה, אלא לרב ושמואל דאמרי תרוייהו ארישא קאי ואוכלת איצטריכא ליה, הכא כללי קחשיב, פרטי לא קא חשיב? הא מני רבי היא דאמר *לא שנא "כזית כזית" ולא שנא "כזית וכזית" פרטא הוי: אמר רב *המקדש במלוה אינה מקודשת מלוה - להוצאה ניתנה. לימא *כתנאי: המקדש במלוה אינה מקודשת ויש אומרים מקודשת מאי לאו בהא קמיפלגי: דמר סבר מלוה להוצאה ניתנה ומר סבר מלוה לאו להוצאה ניתנה. ותסברא? אימא סיפא *ושוים במכר שקנה, אי אמרת מלוה להוצאה ניתנה במאי קני? אמר רב נחמן: הונא חברין מוקים לה במילי אוחרי, והכא במאי עסקינן כגון שאמר לה "התקדשי לי במנה" ונמצא מנה חסר דינר: מר סבר *כסיפא לה מילתא למיתבעיה ומר סבר לא כסיפא לה מילתא למיתבעיה, ואלא הא *דאמר רבי אלעזר "התקדשי לי במנה" ונתן לה דינר הרי זו מקודשת וישלים, לימא כתנאי? אמרה לשמעתיה? אמרי "מנה חסר דינר" כסיפא לה מילתא למיתבעיה "מנה חסר תשעים ותשע" לא כסיפא לה מילתא למיתבעיה. מתני׳ *האומר לאשה "התקדשי לי בפקדון שיש לי בידך" והלכה ומצאתו שנגנב או שאבד - אם נשתייר הימנו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת, ובמלוה אף על פי שלא נשתייר הימנו שוה פרוטה מקודשת, רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי מאיר - מלוה הרי

לא שנו. היכא דאוכלת ראשונה ראשונה דאין מצטרפת לפרוטה: **אלא דאמר לה בזו ובזו ובזו**. דלא גמרי קידושין ולא נקנה לה עד נתינה אחרונה שהיא גמר דבורו וכבר היו הראשונות מלוה: **אבל באלו**. מקבלת הראשונה לא באתה לידה בתורת מלוה דמשנגמר הדיבור הקנה לה בתורת קידושין וכי אכלה, מדידה קא אכלה ואפילו אכלה ראשונה ראשונה מקודשת אם יש בכולן שוה פרוטה: ה"ג אבל אמר לה באלו אפי' אוכלת נמי מקודשת: **באלון ברמון באגוז**. אלון אגלנ"ט בלע"ז והוא מאכל חזיר יער ובלשון אשכנז איכל"ן וגם בני אדם אוכלין וצולין אותם באש כמו ערמונים: ה"ג **בזו ובזו אם יש בכולן כו' בזו נטלתו ואכלתו ועוד בזו ועוד בזו וכו'**. והאי דפלגינהו לתרי בבי דרישא ומציעתא ותנא בתרוייהו "אם יש בכולן", משום דבעי איפלוגי במציעתא בין אוכלת למנחת כדמפרש ואזיל: **הניחא כו'**. לאו לרבא פרכינן אלא נעיל קאי דמוקמינן "היתה אוכלת" דמתני' לרב ושמואל ארישא ולרבי אמי אסיפא באחת נכ' למאן דאוקמה 'להיתה אוכלת' דמתניתין אסיפא דהוי כללא ומאי "באחת" באחרונה הכא נמי "היתה אוכלת" דברייתא קאי נמי אכללא כדתני בה "בזו ובזו אם יש בכולן שוה פרוטה מקודשת" ותנא פלוגתא גבי "נטלתו ואכלתו" למימר "עד שיהא באחת מהן" מצינו נמי לתרוצי "עד שיהא באחרונה" אלא לרב ושמואל דאמרי "באחת" אפילו אחדא מקמייתא כמו לאמר פרטא "דהתקדשי התקדשי" קאי 'ואוכלת' איצטריכא ליה, הא "באחת" דברייתא היכי מיתרצי, הא בהך ברייתא לא תנא שום פרטא דהא "בזו ובזו ובזו" כללא חשיב לה וכ"ש היכא דקתני "ועוד בזו ועוד בזו" וקתני גבי 'אוכלת' "עד שיהא באחת מהן" ואי אקמייתא דאוכלת תדיר כמי קאמר דאי איכא באחת שוה פרוטה מקודשת קשיא הא הוה ליה מלוה: ה"ג **הא מני רבי היא דאמר ל"ש כזית כזית ול"ש כזית וכזית פרטא הוי**. והך סיפא דקתני "בזו נטלתו ואכלתו ועוד בזו ועוד בזו" תנא אחרינא הוא, ולאו היינו תנא דרישא ומציעתא, וס"ל כרבי, ותנא 'אוכלת' והוא הדין למנחת, 'ואוכלת' איצטריכא ליה לאשמועינן דאע"ג דמקרבא הנייתה לא מקודשא בפחות מש"פ ולהכי תנא "בזו בזו" תרי זימני גבי "נטלתו ואכלתו ועוד בזו ועוד בזו", ותנא "אם יש באחת מכולן שוה פרוטה מקודשת" משום דס"ל "התקדשי" אכל חדא קאי: התקדשי בזו התקדשי בזו ועוד בזו התקדשי' והך דרבי בזבחים בפ"ב במחשב בשחיטת הזבח בין שאמר ע"מ לאכול 'כזית למחר כזית בחוץ' בין שאמר 'כזית למחר וכזית בחוץ' הוו להו שתי מחשבות ולרבי יהודה דאזיל בתר לשון ראשון הוי פיגול וחייבין עליו כרת: **אינה מקודשת**. אפילו ישנה בעין: **להוצאה ניתנה**. הלוה דעתו להוציאה בהוצאה ואינו חייב להעמידה בעיסקא שתהא מצויה בכל עת שיתבענו וכיון דלהוצאה ניתנה הואי לה כי דידה ולא יהיב לה מידי: **ושוין במכר**. אם מכר לו קרקע שנקנה בכסף אם אמר ליה "מנה שיש לי עליך יהא לך בשביל המכר" ונתרצה לו קנה הלוקח אם ישנו בעין: **במילי אוחרי**. בדבר אחר דהך מלוה לא במלוה שיש לו עליה קאמר אלא שאמר לה התקדשי לי במנה ונמצא מנה חסר דינר ואמר לה הרי אותו עלי מלוה: **כסיפא לה מילתא למיתבעיה**. ולא נתמלא דעתה הילכך אינה מקודשת: **כסיפא לה מילתא**. דדבר מועט הוא דינר חסר: דר"א שלא קבלה מכל המנה אלא דינר לא כסיפא לה מילתא למיתבעיה את המנה: **אפילו לא נשתייר כו'**. מקודשת בההיא הנאה דמחיל לה גבה:

הרי

מהני והכא מהני והיינו דקאמר גמרא אם איתו קדוש נשיאות חטא למה כתוב כלומר אי משום דעבר אמילתא דקאמר רחמנא כיון דבקרא כתיב *בהרימכם את חלבו ממנו כל חלב *דגן תירוש ויצהר דמשמע שיש לו לאדם לתרום מן היפה ואם לא הביא מחלבו פשיטא דעבר א"כ למה כתיב האי קרא ולא תשאו עליו חטא בהרימכם את חלבו ממנו פשיטא אלא ש"מ דלהכי כתביה לומר לך דהתורם מן הרעה על היפה דאיכא שני חטאות חטא שעבר על מה דקאמר רחמנא דיתרום מן היפה וחטא על תרומתו דהוית תרומה מן הרעה והיינו דקאמר מכאן לתורם מן הרעה על היפה כו' *: לשון רש"י ה"ג **בזו** ובזו אם יש בכולן ש"פ כו'. והאי דפלגינהו לתרי בבי רישא דקתני באלו ומציעתא דקתני בזו ובזו אע"ג דתנא בתרוייהו אם יש בכולן כו' משום דקבעי לפלוגי במציעתא בין אוכלת למנחת כדמפרש ואזיל: לשון רש"י **הניחא** לאו לרבא פרכינן אלא נעיל קאי דמתרצינן דהיתה אוכלת דמתניתין לרב ושמואל קאי ארישא ולר' אמי אסיפא: **הא** מני רבי היא דאמר ל"ש כזית כזית לא שנא כזית וכזית פרטא הוי. והך סיפא דקתני בזו נטלתו ואכלתו ועוד בזו ועוד בזו הוה פרטא כמו התקדשי התקדשי ותנא אוכלת דבעינן ש"פ וה"ה מנחת ואוכלת איצטריכא ליה לאשמועינן דאע"ג דמקרבא הנייתה לא מקדשה בפחות משוה פרוטה ולאו היינו ת"ק דמציעתא דתנא בזו ובזו אם יש (א) לו בכולן שוה פרוטה מקודשת דלרבי פרטא הוה ובעינן ש"פ באחת מהן אלא תרי תנאי הוו ומי ששנה זו לא שנה זו מילתא דרבי בפ"ב דזבחים (דף ל:) :

אלא

[במדבר יח פסוק ל]

[נ"ל יצהר וכל חלב תירוש ודגן דמשמע כו']

עד א מיי' פ"ה מהל' אישות הל' כח סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סי' לא סעי' ו:

עה ב מיי' שם הל' כב והלכה כן סמג שם טוש"ע אה"ע סי' כח סעי' ז:

עו ג מיי' שם הל"ח טוש"ע שם סעי' ו:

[וע"ע תוס' ב"מ נו. ד"ה נשיאות ותוס' תמורה ה. ד"ה אם איתו]

◆

תוס' ר"י הזקן

לא שנו. דהיתה אוכלת ראשונה בעינן שיהא באחרונה שוה פרוטה: באלו. נגמרו קרושין בבת אחת תכף שאמר באלו וכי שקלא ואכלה דידה אכלה ואם יש בכולן שוה פרוטה מקודשת: במלוה. אע"פ שהיא בעין: מאי לאו בהא פליגי. שהלוה אותה ובעוד שהמעות בעין ולא הוציאם אם אמר לה התקדשי במלוה שיש לי אצליך אינה מקודשת דלא מטי הנאה לידה שהרי בידה להוציאם ואינו יכול לחזור בו. ומר סבר לאו להוצאה ניתנה דכל זמן שלא הוציאה הלוה יכול מלוה לחזור בו אם קדש בו האשה ודאי מטיא לה הנאה שעתה יכולה להוציאו בתורת שלה ור"ש פי' להוצאה ניתנה שהלוה רשאי להוציאה בהוצאה ואינו חייב להעמיד בעסק שתהא מצויה תמיד. ומסתברא דבכה"ג איירי פלוגתייהו: במכר שקנה קרקע בכסף מלוה שהוא חייב לו או מטלטלין לקבולי מי שפרע ואפי' המלוה בעין אשתכח השתא דקי"ל מלוה להוצאה ניתנה שאם קנה קרקע במלוה לא קנה כלל והמטלטלין אינו מקבל עליו מי שפרע. והר"ם ז"ל כתב בקנין פ"ז דקנה קרקע במלוה הוי קנין גמור ומטלטלין לקבולי עלייהו מי שפרע. ודעתו ההא א"ר יוחנן דבר תורה מעות קונות ל"ש מעות בעין ול"ש מעות הלואה והיינו דאקשי ליה בפ' הזהב מיהדר כלי להליאתו דלאחר שהלוה אותו משמע והאי שיטה דהכא דלא כר' יוחנן היא וליתא ואפשר דאליבא דרשב"ל היא דאמר משיכה מפורשת מן התורה ולא מעות ולדידיה קרקע שנקנה בכסף וחזינן לה משדות בכסף יקנו דוקא במעות שהן בעין: במילי אוחרי בדבר אחר [ומר סבר לא כסיפא לה מלתא כו'] ומסתברא דהלכה כי"א דאפי' מנה חסר דינר מקודשת דלא כסיפא מילתא למתבעא וכן נראה דעת הרי"ף והר"ם שלא הביאו

שבועות לח. זבחים ל:

[לעיל ו: וש"נ]

[ע' תוס' ב"מ מח. בד"ה כאי סברא]

[לקמן ס:]

לעיל ח.

תוספתא דקידושין פ"ג [ע"ש דהגיה התם כמו דמסיק בעמוד ב' ובמלוה אע"פ שנשתייר בידה ש"פ אינה מקודשת]

◆

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה הא מני וכו' אם יש בכולן כצ"ל ותיבת לו נמחק: